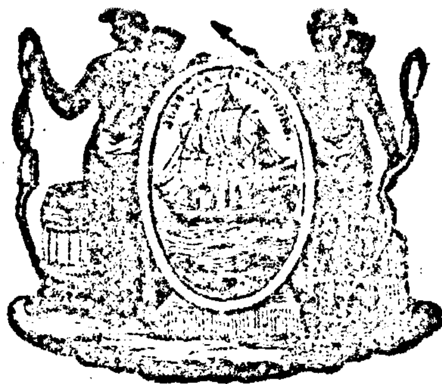
Ao. 1858. Donderdag

No. 84. 15 Julij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 14 Julij 1858.

Bij Koninklijk besluit, dd. 12 Mei dj. No. 63, is tot Consul-Generaal der *Nederlanden* in *Brazilie* benoemd, de Heer Jules Posno, te *Rio-Janeiro.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 14 Julij 1858.

Bij Gouvernements-resolutie van heden No. 4, is tot wijkmeester van wijk La. A benoemd, de heer C. W. Oehlers.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

9 Julij. Van den slaaf *Alexander*, geboren in 1814, zoon van *Elisabeth Wensam*, toebehoorende voor den vrijdom aan J. C. de Normandie 's Jacob.

» » Van den slaaf *Heintje*, geboren in 1834, zoon van *Antje*, toebehoorende aan plant. *St. Eustatius*, divisie *Boven Suriname.*

» » Van den slaaf *Spion* of *Edward*, geboren in 1800, wiens moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan pl. *Johanna Maria*, district *Coronie.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 7 Julij 1858.

Ten gevolge van de daartoe gedane verzoeken, zijn *Brieven van Manumissie* verleend geworden, als:

1o. Aan de slavin *Bettij*, geboren in 1800, dochter van *Samijtie* en haren zoon *Cornelius*, geboren in 1821, toebehoord hebbende aan J. F. Rule.

2o. Aan den slaaf *Lambertus*, geboren in 1842, zoon van *Nancij*, toebehoord hebbende aan plant. *Sarah*, district *Coronie.*

3o. Aan de slavin *Amalia* of *Michilla*, geboren in 1802, wier moedersnaam onbekend is, toebehoord hebbende aan J. L. C. Temmens.

4o. Aan den slaaf *Jantje* of *Catibo*, geboren in 1824, wiens moedersnaam onbekend is, toebehoord hebbende aan M. D. Huidekoper.

5o. Aan de slavin *Flora*, geboren in 1842, dochter van *Leentje*, toebehoord hebbende aan de minderjarigen J. C. W., J. M. L. en J. C. W. Rooswijk.

6o. Aan het slavenkind *Matje*, geboren in 1850, dochter van *Jeanette*, toebehoord hebbende aan plant. *Anna Catharina*, divisie *Matappica.*

7o. Aan de slavin *Rebecca*, geboren in 1790, wier moedersnaam onbekend is, toebehoord hebbende aan C. Lionarons.

8o. Aan de slavin *Julia*, geboren in 1802, dochter van *Christina*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan C. Lionarons.

9o. Aan het slavenkind *Cornelius Harrij*, geboren in 1858, zoon van *Henriette*, toebehoord hebbende aan P. de Montel.

10. Aan de slavin *Jetta*, geboren in 1832, dochter van *Maria*, en hare kinderen: *Lucia*, geboren in 1855 en *Susanna*, geboren in 1857, toebehoord hebbende aan plant. *Eendragt*, divisie *Saramacca.*

11o. Aan de slavin *Leentje*, geboren in 1819, dochter van *Aurora*, en hare kinderen: *Henriette*, geboren in 1849, *Alexander*, geboren in 1853 en *Christiaan*, geboren in 1857, toebehoord hebbende aan plant. *Vreeland*, divisie *Boven Suriname en Thorarica.*

12o. Aan de slavin *Premiere*, geboren in 1831, dochter van *Louisa*, en hare dochter *Albertina*, geboren in 1856, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan den boedel S. E. Vriesde.

13o. Aan de slavin *Johanna*, geboren in 1829, wier moedersnaam onbekend is, en haren zoon *Marinus*, geboren in 1848, toebehoord hebbende aan D. S. Polak.

14o. Aan het slavenkind *Marius*, geboren in 1844, zoon van *Juliana*, toebehoord hebbende aan J. A. Mertens.

15o. Aan den slaaf *Christiaan*, geboren in 1807, zoon van *Truijtje*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan L. Benescia.

16o. Aan den slaaf *Pietje*, geboren in 1830, zoon van *Adjuba*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan den boedel M. E. Muller en gestaan hebbende onder het toezigt van H. van Meerten als Curator ad hoc.

17o. Aan de slavin *Cornelia*, geboren in 1805, wier moedersnaam onbekend is, toebehoord hebbende aan Kores (Guide).

18o. Aan het slavenkind *Henriette*, geboren in 1846, dochter van *Clara*, toebehoord hebbende aan J. M. P. Bovy.

en 19o. Aan de slavin *Plantina*, geboren in 1806, dochter van *Sablieka*, toebehoord hebbende aan H. A. Romer.

Zullende gemelde gemanumitteerden voortaan de namen voeren van:

1o. *Elisabeth Betty Uler.*
Cornelius Uler.
2o. *Lucas Constantijn Etnel.*
3o. *Amalia Stedelingen.*
4o. *Johannes Martinus Huideman.*
5o. *Maria Flora Lommer.*
6o. *Constantia Maatje Eigle.*
7o. *Rebecca Rons.*
8o. *Julia Noil.*
9o. *Cornelius Harrij Oogberg.*
10o. *Wilhelmina Paulina Jetta Brug.*
Carolina Brug.
Susanna Brug.
11o. *Louisa Leentje Osanto.*
Henriette Osanto.
Alexander Johannes Osanto.
Christiaan Julius Osanto.
12o. *Premieré Riesde.*
Albertina Riesde.
13o. *Maria Johanna Bolak.*
Marinus Bolak.
14o. *Marius Albertus IJlers.*
15o. *Christiaan Hulsel.*
16o. *Samuel Pietje Terrein.*
17o. *Jacoba Cornelia Ores.*
18o. *Catharina Harriette Dijk.*
en 19o. *Plantina Remor.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Transport.

(8327) Den 12den Julij 1858. W. E. Ruhmann aan G. M. Spong van den buitengrond *Vaderszorg*, gelegen aan den rijweg naar *Kwatta*, bekend onder 2de buitenwijk No. 15.

Paramaribo, den 12 Julij 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transport.

[8064] Den 14 Julij 1858. M. Campbell aan R. Wilson, van het bloote Erf gelegen te Nieuw Rotterdam aan de Oostzijde van de Zuiderkerk straat, bekend als Lot No. 42.

Paramaribo, den 14 July 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Paramaribo, den 12 Julij 1858.

[7876] Alzoo de Weduwe G. C. Fuchs geboren Krieger, zich tot het Collegie van Commissarissen voor het Departement

der *Onbeheerde Boedels* heeft gewend, ter bekoming van voorloopige uitbetaling van hare vordering ten laste den boedel J. S. Burne als Erfgenaam van wijlen W. E. H. van Zetten.

Zoo wordt daarvan ingevolge art. 4 der Publicatie van 5 December 1843 G. B. No. 8, deze aankondiging gedaan.

De Secretaris bij het Collegie voornd.,
J. ELLIS.

Edictale Citatie.

(8071) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie Suriname, dagvaart bij deze, alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van Adriaan François Lammens Junior, wegens het provenu van het op den 29 Januarij 1858, bij Executie verkochte Huis en Erf, aan de *Buren straat* La. D No. (49, aangekomen hebbende A. F. Lammens Junior voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter *præ et concurrentie* Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 6den Augustus 1858, des voormiddags om *acht* uren, ten einde aldaar te zien dienen van tweede Verstek.

Voorts hunne sustenuen van *præ et concurrentie* op te geven, op pœne van *perpetium silentium*.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo*, *den 14den Julij* 1858.

SIMON ABENDANON Sz.

(8070) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie Suriname, zal op Vrijdag den 23sten Julij 1858, des morgens ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

De **Centraal Fabriek** cum annexis, op de Plant. *Buitenrust*, aankomende de Erven van W. Jackson en Wed. W. Jackson.

Paramaribo, *den 14 Julij 1858.*

SIMON ABENDANON Sz.

SEQUESTERS

van den Houtgrond **La Resource**, zullen op HEDEN MORGEN ten *half negen* ure, ter kastelenije van het Geregtshof, ten overstaan van den Heer Gecommitteerde uit den Hove tot de Zaken van Curatele en Sequestratie, publiekelijk verhuren: Bovengenoemden **Houtgrond**, gelegen aan de rivier *boven Saramacca*, met de daaraan behoorende SLAVEN, ingevolge Inventaris, welke, benevens de voorwaarden van verhuring, ter visie liggen ter griffie van het Geregtshof. (7875)

Paramaribo, *den* 15 *Julij* 1858.

MAIL-NIEUWS.

(*Vervolg van ons vorig nommer.*)

Uit de compilatie der door ons medegedeelde feiten en geruchten is het blijkbaar dat de verwikkelingen die Europa bedreigen, zich niet bij Engeland en Frankrijk uitsluitend bepalen. Doch men mag aannemen; dat, indien in de duistere toekomst van Europa een algemeene oorlog ligt, dan dezerzijds, om welk belang ook, het eerste schot te verwachten is. Daarom moeten wij op die twee rijken gezamenlijk, nog even terug komen. Vooraf echter deelen wij mede, dat de kwestie met de *Cagliari* geschikt en dus een struikelblok opgeruimd is. Nadat het bekend geworden was dat het gouvernement der beide Siciliën, de gevraagde schadevergoeding voor de machinisten Park en Watt, weigerde, heeft het Engelsche ministerie den koning 12 dagen bedenktijd gelaten. Dan niet toegevende, zou Engeland op nieuw zijn gezant uit Napels terug roepen. De koning van Napels heeft die bedreiging niet afgewacht, en niet alleen de schadevergoeding maar ook de *Cagliari* zelf alsmede het nog gevangen gehouden gedeelte der bemanning, ter beschikking gesteld van Engeland. Steeds natuurlijk, om een blijk te geven van welwillendheid aan de regering van Hare Brittannische Majesteit!

De rol door Frankrijk in deze zaak gespeeld, was zeer lijdelijk, wanneer het daarentegen echter lijdelijkheid van Engeland verwacht, als het betreft de Montenegrijnsche of Suez kwestie, dan zal het zich, vermoedelijk, deerlijk bedriegen. Daarin juist ligt een kardinaal gevaar voor de alliantie. Hij, die de beide volken in hunne heterogene karakters kent, weet, dat die alliantie alleen door *gelijkheid* van belangen kon in het leven geroepen en in stand gehouden worden. In de eerste afdeeling van de Oostersche kwestie, lagen die belangen (verhindering van Rusland om Turkije te veroveren) op denzelfden weg. Maar in de tweede afdeeling, (de verdeeling van de nalatenschap des zieken mans, het meesterschap in de Middellandsche en Roode zeeën en van den Donau) scheiden zij zich, en vindt men Engeland veel meer aan de zijde van Oostenrijk en Turkije dan aan die van Frankrijk. Men lette slechts op Montenegro: De Franschen hebben daar een voorwendsel gevonden in de verdrukking der Christenen, om, als het mag gelukken, eene geduchte krijgsmagt, naar de *Herzegowina* te zenden, gelijk dat reeds vroeger is opgemerkt. Dat vreest Oostenrijk teregt, met het oog op zijne overheerschte Italiaansche staten. Oostenrijk trekt derhalve eene lijn met Turkije en heeft reeds openlijk aan de Porte hulp verleend in het transport of ontschepen van troepen, tegen de Montenegrijnen te velde gehouden. Frankrijk eischt eene ruime uitvoering van den Hatti Humaijun, als zijnde een voorname grondslag geweest tot den Parijschen vrede. Oostenrijk zegt, dat Frankrijk dit om bijoogmerken veel te ver drijft en Turkije verlangt meester in het land te blijven en niet alleen zijne Mahomedaansche maar ook zijne Christen-onderdanen zelf te regeren. In dezen toestand, die al eenigen tijd heeft geduurd, is nog geene verandering gekomen. De zaak van Montenegro is nog geen stap gevorderd. Men twist of de onderhandelingen te Parijs of te Konstantinopel zullen gevoerd worden, en gedurende dien twist, wapent men zich aan alle kanten. Engeland neemt daarbij eene passive houding aan, doch helt blijkbaar tot de staatkunde van Oostenrijk over; want, behalve dat het bij de plannen van Frankrijk niets te winnen heeft, zweeft de Suez-kwestie het altijd als een spook voor oogen; immers; dat aan de Engelsche opperheerschappij in de Middellandsche zee, door de doorgraving, een gevoeligen slag zou toegebragt worden, is niet te betwijfelen. — Van de Perim-kwestie hoort men niet meer; misschien omdat de Franschen een equivalent zoeken in Montenegro; misschien ook omdat de Porte de Engelsche staatkunde wegens deze behendigheid nog eens zal roemen. Frankrijk en Engeland zijn nu oogenschijnlijk op den besten voet. Met Frankrijk en Oostenrijk is dat niet het geval, evenmin als met Turkije. Tijdens de feesten op Fontainebleau, waren alle gezanten herhaaldelijk genoodigd, behalve die van Oostenrijk en Turkije, welke men, op eene in het oogvallende wijze, passeerde. Maar ook de Oostenrijksche regering is zeer gebeten op de Fransche, en de Oostenrijksche pers spaart den keizer der Franschen niet. Te Aspern heeft Oostenrijk zelfs eene voor de Franschen hoonende demonstratie toegelaten. Men heeft daar namelijk een gedenkzuil opgerigt voor den slag in de velden van Aspern van 22 Mei 1809, toen de Fransche adelaars voor de Oostenrijksche vaandels moesten zwichten. Op den jaardag heeft men dat gedenkteeken, met veel gerucht, onthuld.

Na deze uitweiding moeten wij weder tot Frankrijk en Engeland terug keeren; want loopen hunne belangen nu ten aanzien van het oosten uiteen, er zijn er anderen, die zij gemeenschappelijk hebben. In China hebben de beide staten eene verovering gemaakt, waarmede zij deerlijk aan den grond zitten. Lord Elgin zou met het hof te Peking zelf onderhandelen, en trok daartoe naar Shangie, maar de hemelsche zoon deed hem weten, dat hij maar naar Canton moest terugkeeren, want dat hij met zijne hofhouding naar Tartarije vertrok. Te Canton zou hij een' onderhandelaar aanwijzen. En wat zal men nu tegen de 300 millioen Chinezen uitvoeren? zelfs Canton kan men niet regeren; want ofschoon die havenstad in de magt is van Engeland en Frankrijk, wordt zij feitelijk door Chinezen geregeerd. Men kent de taal noch het volk, en beiden zijn even zonderling. Met eene alles overtreffenden eigenwaan, zien de Chinezen op den glans en grootheid der overwinnaars neder, en staan alles toe tot dat de vijand vertrokken zal zijn. Een waar voorbeeld van Chineschen eigendunk zag men onlangs bij den onderkoning Yeh, die te Calcutta wordt gevangen gehouden. Een der Engelsche grooten in Indie, bragt hem een bezoek, meenende den gevangene daarmede grootmoedig te vereeren. Doch Yeh zeide eenvoudig: » hoe dom is die man!" — Men kan in China nu niets meer uitrigten. Men vraagt openstelling van vijf havens en vrije uitoefening van de christelijke godsdienst, maar dat bezat men reeds vóór den oorlog. Men zal het nu weder toestaan en later is men geen stap gevorderd, want de Chinezen, die uitnemende diplomaten zijn, zullen middelen vinden, om de gemeenschap met vreemdelingen op nieuw zoo veel mogelijk te beperken en de Christenen, onder allerlei voorwendsels, te verdelgen. Men kan dan Canton nog eens nemen, om hetzelfde resultaat te bekomen. Vergeten wij niet te vermelden, dat aan lord Elgin nieuwe instructien gezonden zijn, volgens welke hij naar Canton zal terugkeeren om de onderhandelingen daar te voeren, hetgeen ongetwijfeld zeer lang duren zal. Van de teruggave van Canton is druk sprake en de strijdmagt in die wateren zal verminderd worden.

Er is eindelijk nog een hoofdbelang dat Engeland en Frankrijk bijeen houdt, het is, dat van den vrede. Om dat nader aan te wijzen, zullen

wij eenige bijzonderheden uit beide landen, daarmede in regtstreeksch of zijdelingsch verband staande, afzonderlijk mededeelen, en het dan aan onze lezers overlaten om zich een denkbeeld van den waren staat van zaken te vormen.

De berigten uit Britsch Indie blijven steeds en in hooge mate onrustbarend. De hitte moet ondragelijk zijn voor de Europesche troepen, de thermometer teekent er 110 gr. F. Telkens berigt men dat dan deze dan gene stad is ontzet en telkens moet men weder van voren af aan beginnen. Nu is de generaal Pennij weder gesneuveld, vroeger is gemeld dat de generaal Wilson overleden was, doch dat is gelukkig niet waar, want hij is tot herstel van zijne gezondheid in Engeland aangekomen. Shahjehanpur was door de Europeërs ingenomen doch later weder omsingeld door 8000 opstandelingen. Men blijft zeer ernstig op versterking aandringen. In Oude vooral moet het er ongunstig uitzien. Jung Bahadoor maakt van de verlegenheid der Engelschen misbruik tot het doen van overdreven eischen en heeft reeds geweigerd met zijne Ghoorkas aan den aanval op Fizabad deel te nemen. De vijandige gezindheid van dat opperhoofd kan ernstige gevolgen hebben.

—Een oogenblik werd de aandacht van geheel Europa gevergd, voor een geschil tusschen Engeland en de staten van Noord Amerika. Men weet dat de Engelschen de vrijheid nemen, om schepen, die van slavenhandel verdacht worden, aan te houden, te onderzoeken enz., waartoe het een aantal kruizers onderhoudt. In den laatsten tijd waren niet alleen een aantal van 20 Amerikaansche schepen onderzocht, maar had men ook naar het schijnt, op eene plantaadje in eene der havens van Cuba schade te weeg gebragt. Hoe dit zij, zeker is, dat de Amerikanen eensklaps daartegen in verzet kwamen, zich wapenden, al hunne officieren in dienst stelden, credieten voor oorlogskosten goedkeurden en met niet weinig snoerkerij, het voorkomen aannamen, dat zij zich gewapender hand tegen Engeland zouden verzetten niet alleen, maar schadevergoeding vorderen. De zaak maakte veel opgang; in de dagbladen en in het Parlement werd zij besproken. De eerste meenden dat men, om den slavenhandel, geen oorlog met een bevrienden staat moest maken; in het andere vernam men, dat de zaak wel geschikt en schade verleend zou worden, wanneer de uitkomst van een in te stellen onderzoek dat wettigt. Het is smartelijk te moeten vernemen, dat het edele Britsche rijk het hoofd moet buigen, voor een Staat, waar de vrijheid wordt misbruikt, tot verdrukking van hetgeen braaf en goed is; maar wij haasten ons daarbij te voegen, dat een anderdeel van Amerika eene krachtige demonstratie tegen de slavernij heeft op touw gezet en adressen van dankbaarheid zal zenden aan den koning der Nederlanden, wegens het voornemen, om de slavernij in zijne W. Ind. kolonien te doen ophouden, en aan den Keizer van Rusland wegens het ophanden zijn der opheffing van het lijfeigenschap en de gelijkstelling der boeren, met andere standen der Maatschappij. Maar keeren wij tot Engeland terug. Men zij omzigtig met te ligt over de Engelsche staatslieden te oordeelen. Engeland kan tot dusver geen oorlog voeren tegen Amerika; niet omdat het de scheepsmagt van broeder Jonathan te vreezen hebbe; o neen! de scheepsmagt die Engeland, alléén in het kanaal, heeft gereed liggen, zou meer dan voldoende zijn, om alles wat Amerika te water kan brengen, te verdelgen. Maar Engeland heeft fabrieken, en die fabrieken tellen honderd duizenden arbeiders, en die arbeiders hebben geen brood, als Amerika, dat *Katoen* oplevert, hen daarvan niet voorzag. *Toegeven*, of *geen* Katoen! ziedaar het dilemma, waaruit de Britsche staatslieden zich op de best mogelijke wijze gered hebben; want moesten die fabrieken ophouden te werken, dan zou de laatste dwaling zeker erger dan de eerste zijn.

— Als wij Frankrijk tegen Oostenrijk zien intrigueren om zich in de Herzegowina te nestelen, dan is dat niet, omdat het den oorlog zoekt. Het keizerrijk heeft twee levensbeginselen. Het eerste is de magt van het leger, die het keizerrijk schiep en waarop het leunt. Het tweede is: dat het aan het hoofd der Europesche staatkunde staat en overal, zoo niet de wet voorschrijven, dan toch een geduchten invloed uitoefenen moet, of de overmoedige trots van het leger zou al spoedig vernietigen, wat het zelf heeft gewrocht. Eene anecdote, die men in de meeste Fransche bladen leest, bevestigt dit. De koningin der Nederlanden, in gesprek zijnde met een der Fransche staatslieden, prees het Fransche volk, *» dat zij echter liever bewonderde, dan regeren zou;*" de staatsman antwoordde daarop zeer gepast: *» die ons bewonderden, Mevrouw, hebben ons het best geregeerd.*" *» O ja,*" liet de schrandere koningin daarop volgen, *» gij lieden zijt als de vrouwen en moet in uwe ijdelheid gestreeld worden.*" Zoo lang Napoleon dat kan blijven voeden, heeft zijn troon een geduchten steun op het leger. Van daar den ergerlijken overmoed der Fransche soldaten, waardoor de burgers in den hoogsten graad verbitterd worden. Moet nu Napoleon tot handhaving van het eene levensbeginsel, zijne legers buitenslands zenden, dan verliest hij grootendeels den steun van het andere, en het zou kunnen gebeuren, dat het andere deel der bevolking, zich van de ontuitstaanbare soldaten-regering zou wenschen te ontslaan.

— De zaak van den heer De Pène wordt gesmoord, want de veroordeelenswaardige wijze waarop men dien heer heeft willen vermoorden, in den vorm van duels, heeft een kreet van afkeuring door het geheele land doen opgaan. De Pène heeft in zijn blad gezegd, *» dat men op de bals de tweede luitenants het meest bij de bavetten vond, of dat zij de kleederen der dames met hunne sporen bedierven.*" Daarom zou hij met 10,000 tweede luitenants moeten duelleren! Ofschoon de keizer zeer goed weet, dat dit barbarisme, op de beschaving van zijn rijk eene smet werpt, stuit hij toch den gang des regts, uit vrees dat de kern van het leger in zijn trots mogt gekwetst worden. Men heeft de dagbladen verboden over deze zaak te schrijven. Gelukkig herstelt de heer De Pène, als het niet is om zich op nieuw door een vuistslag in het aangezigt, tot het tweegevecht te zien dwingen. Duels zijn overigens aan de orde van den dag.

Kan het verwondering baren, dat de gisting in Frankrijk zeer groot is? en dat weet de keizer zoo goed, dat hij, die van een eens gegeven last, niet gemakkelijk iets terug neemt, toelaat dat de maatregel, wegens het verkoopen van de vaste goederen der liefdadigheids instellingen, en het beleggen der fondsen in staatspapieren onuitgevoerd blijft. Het gerucht dat de generaal l'Espinasse als minister van binnenlandsche zaken zal aftreden, houdt stand. Maar nog een ander gerucht houdt zich staande, en wel, dat men den toeleg *tot een nieuwen aanslag op het leven des keizers ontdekt heeft.* Officieel weet men niets, omdat de stem der drukpers wordt gesmoord. Men weet echter dat er een proces is begonnen tegen dertien handwerkslieden, die beschuldigd worden van deelneming aan geheime genootschappen en van gemeenschap met het te Londen gevestigde committé. Bij een der beschuldigden moet men alle noodige preparaten ter vervaardiging van donderpoeder gevonden hebben.

— Het heeft zich bevestigd, dat de *Indépendance Belge* in geheel Frankrijk is verboden. Dezelfde maatregel wacht de *Kölnische Zeitung* en de *Times*.

Binnen kort zullen er te Cherbourg groote volksfeesten plaats hebben, ter gelegenheid der inwijding van de nieuwe havenwerken en de onthulling van het standbeeld van Napoleon I. Men zegt, dat de keizer, die daarbij tegenwoordig zal zijn, dan weder eene van die doeltreffende redevoeringen zal uitspreken, bestemd om de gemoederen gerust te stellen. Daaruit zal namelijk blijken, dat geen Europesche mogendheid den oorlog wenscht en dat iedere regering steeds tracht de punten van geschil op eene vreedzame wijze uit den weg te ruimen.

— De reorganisatie van Algerie was reeds zoo goed als vastgesteld, toen dat aangelegd plan in eens zoo goed als in duigen gevallen is. Prins Napoleon moet op eens van gedachte veranderd zijn en heeft zich met geen ander doel naar Fontainebleau begeven, dan om den keizer mede te deelen, dat hij van het Afrikaansch stadhouderschap afziet. De keizer moet evenwel geantwoord hebben, dat hij die verklaring vooralsnog niet wilde aannemen. De zwarigheden, die de prins als onoverkomelijk beschouwt, moeten niet zoo zeer liggen in de reorganisatie zelve, als wel daarin, dat hij tegenwerking ondervindt in de keuze der personen, die hij als leden van het Algerijnsche gouvernement wenscht te zien optreden.

— De beurs is gestadig gedrukt en de handelsbeweging neemt in vele streken des lands merkbaar af. Wel beweert men dat de belastingen reeds meer dan in het vorig jaar hebben opgebragt, maar men weet niet of dat soms door kunstmiddelen is verkregen.

— De maarschalk Pélissier heeft zich eenigzins het ongenoegen des keizers op den hals gehaald. Toen hij naar Londen ging, heeft de keizer hem gezegd, dat zijne voorgangers de prinsen van Orleans nimmer ontmoet hadden. Hij wilde daarmede zeggen: *Gij moet ze ook niet ontmoeten;* doch de keizer vergat toen, dat Pélissier een man is, die, toen de legers gereed stonden om den Malakoff toren te bestormen, het telegrafisch tegenbevel des keizers dat hem toen overhandigd werd in den zak stak, en het er niet eerder uithaalde, dan toen de slag gewonnen was. Wat is er gebeurd? De hertog van Aumale reed in Hydepark Pélissier voorbij. De laatste hem ziende, gaf last hem weder in te halen, en toen dit gedaan was, groette hij den prins, die zijn groet beantwoordde met een *» leve de hertog van Malakoff!*" De prins liet later den hertog ten diner uitnoodigen en Pélissier zag geen het minste bezwaar die uitnoodiging aan te nemen. Geheel de beschaafde wereld brengt natuurlijk hulde aan het loijaal karakter van Pélissier. De hertog van Aumale was eenmaal zijn wapenbroeder. Zij hebben zamen in de bergpassen van Algerie gestreden, zich met roem overladen, en te zamen gevaren en ontberingen gedeeld; daarenboven, zij waren vrienden! De Fransche regering ziet dat niet zoo in, en graaf Walewski heeft zich geregtigd geacht, daarover aan den held van de Krim zijne opmerkingen te maken: hetgeen Pélessier, op zijne beurt, alles behalve vriendelijk opgenomen en op *zijne wijze* beantwoord heeft. De keizer maakt nu in dit geval *bonne mine à mauvais jeu* en doet het voorkomen, als of het niet strijdig met met zijne inzigten is en bij het loijaal karakter

van Pélissier vertrouwt. In waarheid was hij eerst voornemens hem deswege terug te roepen. De sijmpathie voor de familie Orleans, aan het graf van de hertogin van Orleans onlangs gebragt, door de edelsten en bekwaamsten der Franschen, heeft den keizer wel eenigermate verbitterd.

— Men heeft het te Parijs zeer euvel opgenomen, dat men zich in Belgie inlaat met de instelling eener zoogenaamde *Waterloo-medaille*. Reeds het denkbeeld noemt men déloijaal. Wel beschouwd, ligt er ook eene zekere uitdaging in opgesloten. Maar van den anderen kant is de wijze waarop men de St. Helena-medaille in alle naburige staten heeft trachten te verspreiden, wel een van de oorzaken, dat in het anders zoo vreedzame Belgie iets van dien aard is uitgedacht.

De Franschen hebben wel het minst regt over iets van dien aard zich gebelgd te toonen, want in de geheele nieuwere geschiedenis hunner oorlogen, van Lodewijk XIV af tot Napoleon III toe, is naauwelijks één gelukkig gevecht door hen geleverd, dat niet door den naam van eene straat, brug of openbaar plein vereeuwigd is.

Gemengde Berigten.

Op den 10 Junij zijn te Londen door de gouvernements-commissarissen drie schepen gehuurd, om koelies van Calcutta naar Britsch Guyana of Trinidad, alsook verscheidene andere schepen om landverhuizers uit Engeland naar Australie over te voeren.

De *Daily News* is van meening, dat de president der Vereenigde Staten een voorwendsel zoekt voor krijgstoerustingen, niet om iets tegen Engeland te ondernemen, maar om zijn geliefkoosd plan, de verovering van Cuba, te volvoeren. Hiertoe moet diplomatische verwikkeling met Groot-Brittannie hem de gelegenheid verschaffen.

Volgens eene mededeeling in het jongste maandberigt van het Nederl. Zendeling-Genootschap, hebben omtrent 10,000 Heidensche Alfoeren, in de districten Tonsea, Likoepang, Klabat boven en Klabat beneden (Minahassa van Celebes), behoorende tot den werkkring van den zendeling Linemann te Menado, hunne afgoden weggeworpen en hunne begeerte kenbaar gemaakt, om tot het Christendom over te gaan. Opmerkelijk is het, dat de inlandsche priesters de leiders zijn dezer godsdienstige beweging.

De bevolking van Weenen is in de laatste eeuw belangrijk toegenomen. In het jaar 1754 telde zij slechts 175,400, in 1800 231,050, in 1820 260,300, in 1830 317,800, in 1840 356,870, in 1850 431,200, in 1856 473,957 zielen, met welk getal het volgende jaar slechts weinig verschil oplevert.

Voor het zangersfeest, dat in deze maand te Osnabrück zal worden gehouden, worden groote toebereidselen gemaakt, om de 1000 zangers, die men dan verwacht, op eene waardige wijze te ontvangen en onder dak te brengen.

In Rusland zijn hier en daar onder de boeren onrustige bewegingen uitgebarsten, die wel is waar nog niet van gevaarlijken aard zijn, maar zich toch als vrij ernstig voordoen. Van verschillende kanten komen berigten hierover in, die intusschen tevens aan de beweging een spoedig einde voorspellen, vermits krachtige maatregelen tot onderdrukking daarvan genomen zijn. Nadat men in den beginne de misleide boeren zonder eenig gevolg door teregtwijzingen tot de orde had zoeken terug te brengen, bezigt men thans krachtiger middelen; men neemt de rustverstoorders niet meer in hechtenis, omdat het kwaad daardoor slechts verergerd werd; maar men pakt, met behulp der gewapende magt, de belhamels op, en onderwerpt hen, in tegenwoordigheid van hunne volgelingen, aan eene geeseling, hetgeen tot nog toe overal het gevolg heeft gehad, dat de overigen, voor een gelijk lot bevreesd, stil aftrekken, waarin zij ook niet verhinderd worden. De oorzaken zijn overal dezelfde: verkeerd begrip van 's Keizers bedoelingen ten aanzien van de afschaffing der lijfeigenschap en der vroondiensten, en daardoor opgewekte wrevel tegen de adellijke landeigenaars die beschuldigd worden van de goede bedoelingen des Keizers te dwarsboomen. Hier en daar schijnt ook de geestelijkheid niet vrij te zijn van deelneming aan het opruijen der gemoederen.

Scheepvaart.

UITGEKLAARD.

Den 13den dezer, het schip *Plata*, kapt. Koch, naar Amsterdam, lading: 275 vaten Suiker 386,602 pond, 5 balen schoone Katoen 1,675 pond en 2,148 pond oud Koper. Passagiers: de Heeren H. Schorrenberg en Echtgenoot, H. van Sijst en Mej. J. E. Persival.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Müller Az.**

Het Abonnement is per jaar	*f* 20—
voor zes maanden	» 11—
» drie »	» 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant	» —25
De prijs der Advertentien is per regel	» —25